

ГЛАВА XXIX.

Когато куманката се втурна като буря въ покоитѣ си, старата ѝ прислужница за мигъ се побоя, че царицата не е съ разума си. Целгуба захвърли монашеската одежда, стѣпка я съ крака, следъ това грохна на земята и почна да скубе коситѣ си. Ужасена, старата се помъчи да я вдигне и да я попита какво се е случило, но царицата блъскаше като безумна съ юмруци главата си, смѣеше се и плачеше едновременно, а отъ скопченитѣ челюсти не можеше да излѣзе ни дума. Полека-полека бурната ѝ яростъ премина и тя се отпусна връзъ една мечешка кожа, съ тихъ неразбранъ хленчъ, като призоваваше всички богове да отнесатъ погубената ѝ душа.

Тогава старата я дигна като голѣмо болно дете и я отнесе на ложето. После, като видѣ, че господарката ѝ задрѣмва, загаси боривата и тихо излѣзе на прѣсти. Но Целгуба не спѣше. Следъ припадъка, тя още по-остро почувствува какъ смъртната обида ще тежи на сърдцето ѝ докато е жива. Съ нищо вече тя не можеше да заличи позора си. Да бѣде така грубо оскърбена отъ надменния чужденецъ. Гореща умраза палѣше буйната ѝ кръвъ. Искаше ѝ се да отиде сама, съ остъръ кинжалъ да удари онова спокойно лице, по което се разливаше такова хладно презрение.

И тя безпомощно кършеше прѣсти. Душата ѝ крещѣше за мѣстъ, цѣлата ѝ кръвъ викаше за отплатата... И страшни мисли, една отъ друга по-жестоки и коварни, се сплитаха въ замаяната ѝ глава...

Минаха нѣколко дни. Целгуба не излизаше изъ стаята си, не искаше да види никого. Колкото повече време минаваше, толкова повече оскърблението дълбаеше душата ѝ съ неумолимо длето, толкова повече отровата на отхвърлената любовъ разяждаше днитѣ и нощитѣ ѝ. И когато следъ седемъ дни царъ Калоянъ се завърна, тя въ безпаметенъ поривъ на гнѣвъ веднага се отправи къмъ работната му.

Калоянъ преглеждаше заедно съ писеца Иванъ и ко-